

Vaše Eminence, otče kardinále,
vážený otče biskupe _____
důstojní otcové, milí ministranti, vážení přátelé,
velcí i malí poutníci z celé naší země,
vážení posluchači Radia Proglas,

posedmnácté se v naší zemi koná národní pochod pro život a rodinu,
který nyní už podruhé začíná mší svatou v pražské katedrále.

Děkujeme za pozvání vám, otče kardinále, ale ráda bych vyjádřila vděčnost
také všem biskupům za otevřenou podporu iniciativ usilujících o obnovu úcty
k životu od početí do přirozené smrti. O Slavnosti Zvěstování Páně
se ve všech českých a moravských diecézích obětovaly mše svaté za obnovu
kultury života a ČBK také vyslovila na svém lednovém zasedání
plnou podporu letošnímu ročníku Národního pochodu pro život a rodinu.

To vše pro nás znamená povzbuzení, ale přitom víme, že o nás nejde.
Nejde o nějaký spolek, iniciativu, o agendu nějakého hnutí, ale o osud dvaceti
tisíc dětí, které jsou každý rok usmrceny, o jejich matky, které jsou ve stejném
počtu potratem zraněny, o jejich otce, kteří možná nenašli dost odvahy
postavit se za ženu, kterou objali a za život, který počali.

Letos již šedesátým rokem je u nás v platnosti potratový zákon, který jsme si
roku 1957 nechali vnutit Sovětským svazem, prvním moderním státem, který
se kdy odvážil přiznat člověku právo na zabíjení vlastních potomků.
Tento zákon, jeden z plodů protikřesťanské revoluce, se chtěl jevit jako projev
emancipace lidství, ve skutečnosti však byl projevem pádu do dávného
pohanství.

Na starověkou Spartu dnes hledíme očima učebnic dějepisu s pohrdáním
spatrá jako na cynickou kulturu, kde se neduživé děti shazovaly ze skály dolů
do propasti. Hledíme spatrá na kulturu, kde se zabíjeli slabí. A sami žijeme
v kultuře, kde se zabíjejí nejslabší. Jsme tak zde na Západě svědky nájezdu
barbarství, které však dnes nepřijíždí jako horda krvelačných Hunů na koních,
ale útočí skrz naše vlastní zákony a paragrafy.

Evropská kultura se však kdysi stala velkou ne snad proto, že by byla bělošská nebo západní, ne snad pro svou rasovou nebo geografickou pýchu, ale pro svou pokoru před Božím a přirozeným zákonem, který přiznává důstojnosti každému člověku od početí až do přirozené smrti.

Moderní –ismy znamenaly vždy ústup od této pokory, na níž západní civilizace stojí a začaly lidskou důstojnost vyhrazovat vyvoleným na základě společenské třídy, rasy, anebo – jak je tomu dnes – na základě zdraví a síly. Nacismus, komunismus i moderní individualismus znamenají nájezd barbarství na evropskou kulturu, jehož viditelné plody jezdí fotografovat lidé z celého světa třeba sem na Hradčany.

Tato kultura má však i své vnitřní, méně viditelné, ale neméně důležité katedrály. A jedním, snad největším, z těchto vnitřních pokladů, je – v mnoha jiných civilizacích tak nesamozřejmá – úcta ke *každému* jednotlivému lidskému životu.

Naše dnešní shromáždění, které zde před Bohem začínáme, není v první řadě demonstrací *proti* potratům, je pochodem *pro* život. Je vyjádřením souhlasu se stvořeným řádem, je pochodem, v němž spolu s námi jdou celá staletí křesťanské civilizace.

To, co je dnes normální, vždy normální nebylo a jistě vždy nebude. Sebevražedné kultury, které pohrdají počatým životem a znevažují rodinu, nemohou mít dlouhé trvání. To, co pak vyroste z trosek, bude nový přirozený řád. Co se potom bude v učebnicích psát o Evropě 21. století? Nebudeme pro potomky – pro přeživší této epochy potratu – kulturou smrti? Nebudeme tím, čím je pro nás starověká Sparta?

Ale! Věci se hýbou. Ve své každodenní praxi se setkávám s mnoha znameními naděje. Aktivita na ochranu lidského života dostávají spontánní podporu z nejvyšších politických míst, z takových, z nichž ji jinde na světě nikdy nedostaly. Mění se smýšlení lékařů, z nichž stovky aktivně podporují práci Hnutí pro život. Projekt *Nesoudíme, pomáháme* je díky aktivní záštitě starostů přítomen v desítkách českých a moravských měst. Také lékaři včetně

gynekologů z předních českých nemocnic vycházejí vstříc. V politické oblasti se daří měnit cynický paragraf zákona o pohřbívání, který zacházel s potracenými dětmi jako s biologickým odpadem. Funguje kolem nás spousta nádherných projektů, které stojí na zájmu o člověka a o uzdravení celé společnosti. A vše, co se tu děje, se děje díky podpoře tisíců lidí, kteří se s námi dělí mj. o finanční prostředky ze svých bezesporu napjatých rodinných rozpočtů.

Jste to vy, kteří jste tu dnes s námi, kteří dáváte světu naději. Jste dobrým příkladem a příklady, jak známo, táhnou. Obnova světa, v němž se silný člověk obrací proti slabému však nemůže, jak víme, začít jinde než u kořene problému: tedy obratem člověka k Bohu.

Veškeré úsilí by ale bylo plané, pokud by nezačínalo modlitbou.

Věci se teď hýbou i proto, že jsou v naší zemi denně obětovány mše sv. na úmysl obnovy úcty k životu a že se tisíce lidí denně na tento úmysl modlí.

Bohu díky za to, že se k nám i přes naše slabosti laskavě sklání, že nás slyší, že nám žehná a že se o nás stará. Kéž jsme dobrými spolupracovníky jeho milosti, aby tato kultura nebyla pohanskou kulturou smrti, ale stále zřetelněji se stávala křesťanskou kulturou života.